

DERDE HOOFDSTUK.

HOE DE PRINS VAN BANGKOE TE LAAT IN DEN DIERENTUIN KWAM.

Het was een schoone Junidag.

De gouden zonne praalde aan den helderblauwen hemel, en zond hare stralenbusselen over het aardrijk, den Dierentuin inbegrepen.

Daar was gewoel en beweging als op een feestdag.

Het plein voor de groote feestzaal, rond de kiosk, zag zwart van volk.

Dit laatste zij gezegd bij wijze van spreken, want zwart was er wel, door de kleedren der mannen, maar het werd met groote bontkleurige vlekken afgewisseld, door de zomertoiletten der dames.

En er kwamen nog maar steeds toeschouwers bij.

De prins van Bangkoë zou weldra toekomen.

Officieel werd de kroonprins van dat Aziatisch landje niet ontvangen, maar ieder wist toch dat hij den Dierentuin met een bezoek zou vereeren, en er zijn binnen Antwerpen geen tien menschen, die geen halven dag opofferen om een gelen koningszoon te zien.

Eenige leden van het bestuur, in zwart habiet en met gapend knoopsgat, stonden op den uitkijk, terwijl hunne dames en enkele bevoorrechten in de marmeren voorzaal ongeduldig stonden te praten.

Op de kiosk hielden de muzikanten de zilveren manen en den zilveren baard in 't oog van hunnen orkestmeester, die, met den maatstok in de hand, slechts op een teeken wachtte, om het nationaal lied van Bangkoë te doen aanheffen.

— Daar is hij! Daar is hij!

De bestuursleden schoten vooruit.

De klagende tonen van het nationaal aria weerklonken.

De prins, een klein en nog jong mannetje, in Oostersche kleeding, stapte langzaam voort tusschen de dubbele haag nieuwsgierigen, gevolgd door een grooten kerel, donker geel van gelaatskleur, die een langen, zwarten baard droeg, welke tot over zijne borst neerhing.

Deze laatste was prachtiger en schitterender uitgedost, in zijn bont en met edelgesteenten versierd plunje, dan de koningszoon zelve.

In de voorzaal werd de jonge troonopvolger onthaald op eene Fransche redevoering, spreker wellicht in den waan verkeerende, dat Fransch het best op half-Chineesch gelijkt.

De prins antwoordde in de taal van zijn land, nadat de groote gele kerel hem de rede van het bestuurslid vertaald had, en de woorden van den prins werden door denzelfden hofambtenaar in het Fransch overgezet.

— Zijne Hoogheid, sprak hij, betuigt u allen zijn besten dank voor dit prachtig onthaal en zal er in ons land dikwijls aan terugdenken.

— He woe tjang pe li fee, zei de jonge vorstentelg.

— Zijne Hoogheid verlangt dat de dames hem worden voorgesteld, vertaalde de groote gele.

Zulks gebeurde oogenblikkelijk.

De prins had voor elke dame eenige woorden over, in Oostersche vleitaal, die door zijn hofmaarschalk aan de vrouwen en meisjes werden overgebracht.

De vorstenzoon nam meer dan eene dame bij de hand, ja, zelfs eene bij de kin, wat wel verwondering baarde, maar men bevond zich tegenover een vreemdeling uit het verre Oosten, en daar zijn de zeden en gebruiken anders dan te Antwerpen.

En de dames lieten zich dan ook de handelwijze van den erfprins van Bangkoë welgevallen.

— Zijne Hoogheid verlangt nu andere dieren te zien.

De heeren van het bestuur keken elkaar aan.

Andere dieren!

Nu, in het verre Oosten is de vrouw over het algemeen een lastdier, en de uitdrukking kon zeer juist zijn... in den mond van een Oostersch troonopvolger.

Deze werd met veel plichtplegingen in het hok der apen geleid.

*De dames lieten zich de handelwijze van den erfprins welgevallen.
(Blz. 22)*

— We liang bo ko, zei de kroonprins.

— Zijne Hoogheid vraagt waarom die brave en verstandige dieren niet in vrijheid mogen loopen in den tuin?

— Zij zouden kwaad doen en de menschen niet met vrede laten!

De zwartgebaarde bracht het antwoord over aan den hoogen bezoeker die glimlachte en eenige woorden sprak, die als volgt werden overgezet:

— Zijne Hoogheid vindt dat niet redelijk. Er zijn zooveel menschen, die kwaad doen en andere lieden niet met vrede laten, en die loopen toch los!

De heeren van het bestuur zegden niets.

Wat was er tegen zulke Oostersche logiek aan te voeren?

— Lo ki mo tjang per ko pi.

— Zijne Hoogheid zou dien mantelaap willen koopen en verlangt den prijs te kennen.

— Hij is niet te koop. 't Is een der prachtigste exemplaren van onze verzameling.

Als dit antwoord vertaald werd, lachte de prins weer en sprak nagenoeg als volgt:

— Tji mo bo ku.

— Zijne Hoogheid, klonk de stem van den hofmeester, dacht dat in Europa alles te koop was en dat het voor sommige dingen slechts van den prijs afhing.

— Hoe die Oosterlingen in weinige woorden veel weten te zeggen, zei een heer.

— En hoe schoon het klinkt.

— Ze beweren dat de Chineesche taal leelijk is.

— Ge moogt nu toch niet uit het oog verliezen dat ze door een der beschaafde lieden van Bangkoë gesproken wordt.

Na het apenhok werd de melkerij bezocht, en de prins langsheen de hokken der kangoeroes geleid.

— Ce ve tjee, wing do, sprak de jonge Oosterling.

— Zijne Hoogheid, zoo klonk de stem van den zwartgebaarden hofmeester, zegt dat men deze dieren bij ons kandidaat-ministers noemt.

Niemand vatte de reden.

De hooge ambtenaar bemerkte het, en voegde er ter verduidelijking aan toe:

— Wegens de groote zakken, die ze dragen.

Het bestuur hield zich goed.

De andere lieden, die rondom de groep stonden, proestten het uit.

Die kroonprins scheen een verstandig en vooral filo-

sofeerend jongmensch te zijn.

De arenden en andere roofvogels boezemden hem veel belang in evenals de zeeleeuwen, maar in het paleis van den olifant vertoefde hij niet lang.

— Zijne Hoogheid bezit tien witte olifanten, zei de hofmeester, waarmede hij soms uitrijdt in zijn gouden wagen.

— Neno neni kwak bo tjee.

— Zijne Hoogheid verlangt te rusten en iets te drinken.

De prins werd naar het feestpaleis teruggeleid en op zijn verzoek een glas Mumm aangeboden.

— Awa mama sjelo.

— Zijne Hoogheid verlangt een oogenblik alleen te zijn. Hij is niet wel te pas.

— Doro... doro... zei de prins.

— Zijne Hoogheid wil heengaan... spoedig...

De Oostersche vorstenzoon sprak haastig nog eenige woorden van afscheid, beloofde eereteekens voor het bestuur en werd met veel plichtplegingen, doch in volle haast naar zijn rijtuig gebracht.

Zoodra dit laatste het Statieplein overgereden was en buiten het bereik der toeschouwers, zei de prins:

— Jan, de zweep over de paarden of we zijn er aan.

De koetsier liet het zich geen tweemaal zeggen, en in vollen draf renden de dieren voort.

— Worden we niet gevolgd, Bertrand?

— Neen, wat is er gebeurd?

— Ik heb eene dame bemerkt die gewaar werd dat ze haar uurwerk niet meer bezat, en eene andere die naar hare borstspeld zocht. Het ging warm worden.

Toen de bestuurder van den tuin, een half uurtje later, huiswaarts keerde, zegde hij tot zijn secretaris, die hem vergezelde:

— Er moet meer dan een pick-pocket in den hof geweest zijn, want verscheidene dames werden van hare juweelen beroofd.

— Ja, de gauwdieven maken van de gelegenheid gebruik. De menschen weten het, en niettegenstaande doen ze al hunne kostbaarheden aan, als ze naar een soortgelijke ontvangst komen.

Al de nieuwsgierigen hadden den Dierentuin verlaten, waar nog enkele menschen rondwandelden, toen een gesloten rijtuig aan den ingang stilhield, waaruit een paar in het zwart gekleede heeren stapten.

Een hunner wendde zich tot den portier:

— Den bestuurder als het u belieft .

— Hij is naar huis.

— Dat is niet mogelijk. Hij had me laten weten, dat hij ons zou opgewacht hebben in den tuin.

— Hij gaat daar zooeven heen. Hij heeft den prins van Bangkoë ontvangen en hem in den tuin rondgeleid.

— Wien heeft hij ontvangen?

— Den prins van Bangkoë.

— Dat is een misverstand. Hier is Zijne Hoogheid, de prins van Bangkoë.

De portier keek het zwart gekleed, mager ventje eens van het hoofd tot de voeten aan.

't Bleek duidelijk dat hij lust had om te zeggen:

— Dàt een prins?

Daarna schudde hij het hoofd.

— De prins is hier geweest in groote kleedij, met zijn hofmaarschalk in nog grooter kleedij. Meer weet ik niet.

De twee mannen hielden een oogenblik raad.

De prins haalde de schouders op.

De andere scheen hem iets te vragen en de kleine man knikte bevestigend.

— Wij zullen het dan zonder uw bestuurder doen.

Zij wilden binnentreden.

— Neen, zei de portier, eerst kaartjes nemen. Daar, aan het winket.

— Ik ben de konsul van Bangkoë te Brussel en gij zult rekenschap geven.

— 't Is wel mogelijk, maar ze kunnen mij moeilijk beetnemen om voor niet binnen te geraken, mompelde de portier tusschen de tanden. Kaartjes, of er niet in!

En zoo kwam het dat de kroonprins van Bangkoë moest betalen, om den Dierentuin te bezoeken en er met zijn konsul rondwandelde als de eenvoudigste mensch.

AUCTOR
DE LAATSTE LOTGEVALLEN
VAN

ROBERT en BERTRAND

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN